

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 414/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť

1. obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o. (od 15. apríla 2010 do 2. marca 2012 s dodatkom „v dodatočnej likvidácii“), a

2. MUDr. V. S.,
zastúpených advokátom JUDr. Ľ. K.

vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 7 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 z 29. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť obchodnej spoločnosti C., spol. s r. o. (od 15. apríla 2010 do 1. marca 2012 s dodatkom „v dodatočnej likvidácii“), o d m i e t a kvôli nedostatku jej spôsobilosti byť účastníčkou konania.

2. Sťažnosť MUDr. V. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2013 podaná sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v ktorej záhlaví bolo pod rubrikou „1. Sťažovateľ:“ uvedené: „C., spol. s r. o..., zastúpený konateľom MUDr. V. S. a C., spol. s r. o..., zast. likvidátorom MUDr. V. S. a MUDr. V. S. ako jediný spoločník a majiteľ obchodného imania spoločnosti C., spol. s r. o...“ Záhlavie neobsahuje ďalšiu rubriku s označením „2. Sťažovateľ“ a celý text sťažnosti je formulovaný v prvej osobe jednotného čísla („ja, sťažovateľ“ a pod.).

Petitom sťažnosti sa potom od ústavného súdu žiada, aby sťažnosť prijal na ďalšie konanie, odložil vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 z 29. novembra 2012 a vo veci samej vydal takýto nález:

„Základné právo sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a práva vyplývajúceho z čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd boli uznesením Najvyššieho súdu... z 29. novembra 2012, č. k. 1Obdo V/18/2012 porušené.

Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu... z 29. novembra 2012, č. k. 1Obdo V/18/2012 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000 EUR...

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania...“

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z obsahu spisov ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 479/2011 a sp. zn. II. ÚS 312/2012 možno v rozsahu, v akom je to potrebné na účely tohto rozhodnutia, ustáliť tento skutkový stav:

2.1 Spoločnosť C., spol. s r. o., vznikla v roku 1993. Dňa 22. mája 1996 uzatvorila s Fondom národného majetku Slovenskej republiky zmluvu (ďalej len „FNM“), na základe ktorej nadobudla 51 % akcií spoločnosti K. a. s. FNM následne 2. júla 1999 prejavil vôľu odstúpiť od tejto zmluvy, čo však spoločnosť C., spol. s r. o., považovala za neplatné

a určenia tejto neplatnosti sa domáhala aj na súde. Počas konania došlo k 25. septembru 2004 k výmazu spoločnosti C., spol. s r. o., z obchodného registra.

Napriek tomu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako prvostupňový súd žalobe tejto spoločnosti vyhovel rozsudkom č. k. 45 Cb 56/1999-1406 z 13. mája 2009. Na odvolanie FNM však najvyšší súd uznesením zo 16. decembra 2009 najskôr len odvolacie konanie zastavil práve kvôli strate spôsobilosti spoločnosti C., spol. s r. o., byť účastníkom konania výmazom z obchodného registra, potom toto uznesenie doplnil aj o výrok o zrušení prvostupňového rozsudku z 13. mája 2009.

2.2 Uznesenie najvyššieho súdu zo 16. decembra 2009 (v znení neskorších doplniacich uznesení) bolo na dovolanie spoločnosti C., spol. s r. o., zrušené uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 21/2010, 1 ObdoV 22/2010 z 31. mája 2011 z dôvodu, že medzičasom – konkrétne od 15. apríla 2010, teda v čase rozhodovania dovolacieho súdu – vstúpila spoločnosť C., spol. s r. o., do dodatočnej likvidácie, čo malo za následok obnovenie jej spôsobilosti na práva a povinnosti, a tým aj spôsobilosti byť účastníkom konania.

Proti tomuto uzneseniu však FNM podal sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, ktorú ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 479/2011-24 z 10. novembra 2011 prijal na ďalšie konanie a vykonateľnosť uvedeného uznesenia odložil do právoplatnosti rozhodnutia o sťažnosti. Najvyššiemu súdu bolo toto uznesenie doručené 14. decembra 2011.

2.3 Medzičasom Okresný súd Bratislava I ako registrový súd začal uznesením z 18. apríla 2010 konanie o zrušenie dodatočnej likvidácie a uznesením č. k. 33 Exre 1019/2010-5, Sro 42507/B z 24. mája 2010 dodatočnú likvidáciu spoločnosti C., spol. s r. o., zrušil a MUDr. V. S. odvolal z funkcie likvidátora. V sťažnosti sa k tomu uvádza, že proti tomuto uzneseniu bolo podané odvolanie zo strany spoločnosti C., spol. s r. o., a (po zrušení predchádzajúceho uznesenia odvolacieho súdu najvyšším súdom z dôvodov, ktoré v tu prerokúvanej veci nie sú podstatné) „(d) *o dnešného dňa Krajský súd vo veci nerozhodol a tým ani výmaz z Obchodného registra nie je platný*“. Zo spisov ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 312/2013 však vyplýva, že uznesenie č. k. 33 Exre 1019/2010-5 bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 1 Cob 47/2012-32 z 31. januára 2012, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza:

„Pôvodne bola dodatočná likvidácia spoločnosti C., spol. s r. o., nariadená a za likvidátora vymenovaný MUDr. V. S... z dôvodu, že podľa rozsudku Krajského súdu... č. k. 45Cb 56/1999-1406... sa stala spoločnosť... majiteľom akcií... a podľa uznesenia Krajského súdu... vznikol spoločnosti... nárok na zaplatenie náhrady trov konania vo výške 1.966,85 Eur. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bol zistený po výmaze spoločnosti ďalší jej majetok a preukázané splnenie podmienok § 75a Obchodného zákonníka.

Zrušením citovaných rozhodnutí Krajského súdu... a zastavením konania v tejto veci, zanikli predpoklady pre dodatočnú likvidáciu spoločnosti, pretože spoločnosti zanikli práva priznané predmetnými rozhodnutiami a spoločnosť teda nedisponuje žiadnym majetkom, ktorý by bolo potrebné dodatočne likvidovať.“

2.4 Toto uznesenie bolo MUDr. V. S. ako likvidátorovi doručené 24. februára 2012. Spoločnosť C., spol. s r. o., podala proti nemu dovolanie, na základe ktorého vyniesol najvyšší súd uznesenie s výrokom, že „... dovolanie JUDr. L. K... odmieta“. Na odôvodnenie takéhoto výroku najvyšší súd uviedol, že „... spoločnosť C., spol. s r. o. zanikla výmazom z obchodného registra dňa 2. marca 2012 bez právneho nástupcu, teda spoločnosť stratila spôsobilosť byť účastníkom konania ešte pred podaním dovolania a splnomocnením právneho zástupcu (JUDr. L. K., pozn.) na zastupovanie v dovolacom konaní. Spoločnosť touto právnou skutočnosťou prestala byť nositeľkou práv, preto dovolanie podané JUDr. L. K. je dovolaním podaným neoprávnenou osobou“.

Toto uznesenie bolo JUDr. L. K. doručené 12. februára 2013. Ústavná sťažnosť spoločnosti C., spol. s r. o., ako aj MUDr. V. S. podaná proti nemu 17. apríla 2013 bola odmietnutá uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 312/2013-12 ako oneskorená.

2.5 Napriek tomu, že vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu z 31. mája 2011 (vrátane vrátenia veci na nové konanie odvolaciemu senátu najvyššieho súdu) bola odložená (pozri bod 2.2), najvyšší súd novým uznesením sp. zn. 4 Obo 64/2011, 4 Obo 65/2011 z 29. marca 2012 znova rozhodol o odvolaní spoločnosti C., spol. s r. o., tak, že odvolacie konanie zastavil a rozsudok krajského súdu č. k. 45 Cb 56/1999-1406 zrušil. Na odôvodnenie uviedol, že z výpisu z obchodného registra zistil, že spoločnosť C., spol. s r. o., bola 2. marca 2012 vymazaná z obchodného registra (pozri bod 2.3 tohto uznesenia), teda „(ž)alobca zanikol bez právneho nástupcu. Ak niet právneho nástupcu, nemôže súd

v konaní ďalej pokračovať, pretože v spojitosti s nedostatkom spôsobilosti byť účastníkom konania ide o neodstrániteľnú vadu konania, vedúcu obligatórne k zastaveniu konania /§ 104 ods. 1 O. s. p./“.

2.6 Na dovolanie, ktoré podal „v mene žalobcu... JUDr. L. K., advokát“, rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 z 29. novembra 2012 tak, že „dovolanie JUDr. L. K.“ odmietol a v jeho odôvodnení uviedol: „Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v súčasnosti došlo k právoplatnému zrušeniu dodatočnej likvidácie majetku spoločnosti C., spol. s r. o., a žalobca zanikol bez právneho nástupcu, čo má za následok, že stratil v priebehu konania spôsobilosť byť účastníkom konania. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že odvolací súd neznemožnil spoločnosti C., spol. s r. o., uplatnenie práv, priznaných právoplatným rozsudkom, pretože zánikom spoločnosti bez právneho nástupcu a to od 02. marca 2012 uvedená spoločnosť už nie je nositeľom práv. V zmysle ustanovenia § 33b ods. 2 Obč. zák. zaniklo aj plnomocenstvo, ktoré udelil zástupcovi... V danom prípade splnomocniteľ nemá právneho nástupcu, teda nie je na strane žalobcu osoba, ktorá by utrpela nečinnosťou právneho zástupcu ujmu, preto neprichádza do úvahy postup podľa § 33b ods. 6 Obč. zák.“

Z uvedeného dôvodu dovolanie podané... JUDr. L. K., bolo podané neoprávnenou osobou. Najvyšší súd... preto dovolanie podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol.“

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval a preskúmal ju z hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 citovaného zákona.

4. Ako prvou sa treba predovšetkým zaoberať otázkou, koho treba považovať v prerokúvanej veci za aktívne legitimovaného na podanie sťažnosti.

4.1 Ústavný súd – na rozdiel od všeobecných súdov – nezdieľa názor, že strata právnej subjektivity spoločnosti C., spol. s r. o., má za následok, že podania podané v mene

tejto osoby na základe splnomocnenia ňou vystavenej treba považovať za podania podpísaného právneho zástupcu JUDr. Ľ. K. Podľa názoru ústavného súdu totiž aj v oblasti civilného procesného práva, ktoré je inak aplikovateľné aj v konaní pred ústavným súdom (§ 31a zákona o ústavnom súde), platí zásada vyjadrená v ustanovení § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého určitá osoba koná vo vlastnom mene len vtedy, ak z úkonu nevyplýva, že koná za iného. Na tento účel podľa názoru ústavného súdu nie je podstatné, či ten, za koho má (tvrdený) splnomocnenec (zástupca) konať, má či nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, keďže práve to môže byť otázka, ktorá sa má v konaní vyriešiť. Podstatné je, že zástupca v podaní (žalobe, opravnom prostriedku, sťažnosti) tvrdí, že koná za iného, a svoje oprávnenie preukáže ním vystaveným splnomocnením. Podľa názoru ústavného súdu je v takom prípade vylúčené automaticky považovať takéto podanie za podanie zástupcu, ako to urobil napríklad najvyšší súd v napadnutom uznesení.

4.2 V prerokúvanej veci je zo záhlavia sťažnosti zrejmé, že JUDr. Ľ. K. ako advokát ju podáva v mene iného sťažovateľa, nie vo svojom vlastnom. O tom svedčí aj splnomocnenie, z ktorého je zrejmé, že JUDr. Ľ. K. bol na takéto podanie splnomocnený niekým iným. Otázne je len to, kým.

4.3 Ako bolo uvedené v bode 1, pod rubrikou „1. Sťažovateľ“ sú postupne uvedené tri subjekty, ktoré by prichádzali do úvahy ako samostatní účastníci konania: C., spol. s r. o., C., spol. s r. o., v dodatočnej likvidácii, a MUDr. V. S. Zároveň je ale zrejmé, že C., spol. s r. o., a C., spol. s r. o., v dodatočnej likvidácii, vystupujú pod tým istým identifikačným číslom organizácie (IČO; porov. aj R 51/2008) a sú zapísané v tom istom oddiele a tej istej vložke obchodného registra toho istého registrového súdu (Okresný súd Bratislava I). Navyše zo skutkového stavu (bod 2.1 a 2.2) vyplýva, že spoločnosť C., spol. s r. o., bola najskôr vymazaná z obchodného registra, no potom bola nariadená dodatočná likvidácia jej majetku. Z ustanovenia § 75a Obchodného zákonníka vyplýva, že dodatočná likvidácia sa nariaďuje vo vzťahu k majetku práve tej spoločnosti, ktorá už bola vymazaná z obchodného registra a ktorej právna spôsobilosť tak zanikla. V tomto konaní ústavný súd nemusí riešiť otázku, či nariadenie dodatočnej likvidácie vedie k obnove právnej subjektivity pôvodnej obchodnej spoločnosti (tak napr. vo výsledku 2 Cdo 215/2007, proti tomu naopak napr. Ďurica, M. In: Patakyová, M. a kol. Obchodný zákonník. Komentár. 2. aktualizované

vydanie. Bratislava : C. H. BECK 2008, s. 259), alebo či ide len o osobitnú majetkovú podstatu (masu) pod správou dodatočného likvidátora, ktorý (podobne ako správca konkurznej podstaty podľa predchádzajúcej úpravy v zákone č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov) s ňou nakladá pod vlastnou právnou subjektivitou. Okresný súd, krajský súd i najvyšší súd zrejme vychádzali z prv uvedeného právneho názoru o obnovení právnej subjektivity, keďže ju po nariadení dodatočnej likvidácie viedli ako žalobcu. V každom prípade však podľa ústavného súdu je C., spol. s r. o., a C., spol. s r. o., v dodatočnej likvidácii, jedna a tá istá spoločnosť, teda ten istý právny subjekt, a ako taký ho treba považovať za jedného a toho istého sťažovateľa.

4.4 Naproti tomu zo záhlavia sťažnosti vyplýva, že MUDr. V. S. ako sťažovateľ nevystupuje len ako (dodatočný) likvidátor spoločnosti C., spol. s r. o., kedy by jeho subjektivita mohla splývať so subjektivitou dodatočne likvidovanej spoločnosti, ale aj ako jej „jediný spoločník a majiteľ obchodného imania“. O jeho právnej subjektivite fyzickej osoby (§ 7 Občianskeho zákonníka) pritom niet pochybností.

4.5 Na základe uvedeného tak ústavný súd vychádza z toho, že sťažnosť bola podaná dvoma sťažovateľmi: 1. spoločnosťou C., spol. s r. o. (od 15. apríla 2010 do 1. marca 2012 s dodatkom „v dodatočnej likvidácii“), a 2. MUDr. V. S.

5. Ústavný súd v druhom kroku skúmal právnú subjektivitu sťažovateľky C., spol. s r. o. (od 15. apríla 2010 do 2. marca 2012 s dodatkom „v dodatočnej likvidácii“).

5.1 Ako už bolo uvedené, spoločnosť bola sama vymazaná z obchodného registra k 25. septembru 2004. Tým v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 Obchodného zákonníka spoločnosť zanikla, čím podľa prevažujúcich právnych názorov dochádza k zániku jej právnej spôsobilosti s konštitutívnym účinkom (porov. Ďurica, M. In: *opus cit.*, s. 202). Otázku, či nariadením dodatočnej likvidácie došlo k obnoveniu jej právnej subjektivity (pozri názory citované v bode 4.3), v tejto súvislosti opäť nie je potrebné riešiť, pretože medzičasom došlo uznesením okresného súdu č. k. 33 Exre 1019/2010-5 k zrušeniu dodatočnej likvidácie a jej opätovnému výmazu z obchodného registra k 2. marcu 2012. Ku dňu podania sťažnosti tak spoločnosť C., spol. s r. o., (či už s dodatkom „v dodatočnej

likvidácii“ alebo bez neho), v žiadnom obchodnom registri zapísaná nebola. Z uvedených dôvodov bola sťažnosť podaná sťažovateľom, ktorý právne neexistuje.

5.2 Z uvedených úvah nevyhnutne nevyplýva, že sa súkromnoprávna subjektivita a ústavnoprávna subjektivita musia nevyhnutne prekryvať. Podľa názoru ústavného súdu nie je vylúčené, aby bola priznaná ústavnoprávna subjektivita (a prípadne aj subjektivita na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy) aj takým právnym útvarom, ktoré nie sú fyzickými ani právnickými osobami ani inými právnymi podmetmi (subjektami) v zmysle súkromného práva. Rovnako to neznamena, že by ústavný súd akceptoval názor, že zánikom súkromnoprávnej subjektivity zaniká nevyhnutne aj spôsobilosť byť účastníkom konania. V tomto smere sú mimoriadne citlivé najmä statusové konania, kde spôsobilosť na práva (a tým aj byť účastníkom konania, § 19 prvá alternatíva Občianskeho súdneho poriadku), ktorá je aj jednou z procesných podmienok (§ 104 a 107 Občianskeho súdneho poriadku), je zároveň predmetom meritórneho konania. V týchto konaniach by totiž doslovnou aplikáciou uvedených ustanovení malo meritórne (právoplatné) rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým napríklad zrušil obchodnú spoločnosť bez likvidácie a v dôsledku ktorého došlo už k výmazu z obchodného registra, za následok aj zánik jej spôsobilosti byť účastníkom konania, a tým stratu prístupu k dovolaciemu konaniu (aj keby inak bolo prípustné). Takáto situácia by bola z hľadiska prístupu k súdnej ochrane (čl. 46 ústavy) mimoriadne povážlivou, keďže zacyklením meritórneho rozhodnutia a rozhodnutia o podmienkach konania by bolo znemožnené preskúmanie práve tohto rozhodnutia aj vtedy, ak čo do obsahu z prieskumu dovolacím súdom nie je vylúčené. V týchto prípadoch by preto bolo potrebné preskúmať, či by si ústavokonformný výklad Občianskeho súdneho poriadku, konkrétne druhej alternatívy § 19 („... *komu ju zákon priznáva.*“), nevyžadoval priznať aj právnickej osobe, o ktorej zrušenie v danom konaní ide, spôsobilosť byť účastníkom konania *ad hoc*. Podobne by potom bolo potrebné uvažovať aj v otázke spôsobilosti byť účastníkom pred ústavným súdom a nositeľom jednotlivých ústavných práv.

5.3 Tieto úvahy však v prerokúvanej veci nemajú miesto, pretože predmetom tejto sťažnosti spoločnosti C., spol. s r. o. (v dodatočnej likvidácii), nie sú rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými by jej bola odňatá právna subjektivita, a teda spôsobilosť byť

účastníkom. Tieto rozhodnutia mohli byť predmetom prieskumu ústavného súdu v konaní sp. zn. II. ÚS 312/2013 (pozri bod 2.4), ak by tamojšia sťažnosť nebola podaná oneskorene. V danom konaní by sa potom bolo možné už naznačenými otázkami zaoberať. Ústavný súd pripúšťa racionalitu jej argumentácie, že k zrušeniu dodatočnej likvidácie nemohlo dôjsť, keďže spoločnosť viedla aktívny spor (o majetok – akcie, ktoré jej podľa vlastných tvrdení patrili), a sám vyjadruje počudovanie nad tým, ako mohol okresný súd v nesporovom konaní (!) vziať za preukázané, že uvedený majetok neexistuje, resp. spoločnosti nepatrí či nepatrí. To by však opäť mohli byť relevantné úvahy len v konaní, ktorého predmetom by bolo samotné zrušenie dodatočnej likvidácie. V tu prerokúvanej veci však ide o iné – sporové – konanie, v ktorom bola C., spol. s r. o. (v dodatočnej likvidácii), žalobkyňou. Zrušenie dodatočnej likvidácie najvyšší súd považoval za zánik spôsobilosti tejto spoločnosti byť účastníčkou konania, v dôsledku čoho uznesením sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 z 29. novembra 2012 rozhodol tak, ako rozhodol. Jeho názor pritom má oporu v už citovaných ustanoveniach § 19 (prvá alternatíva) Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 68 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 18 ods. 1 a § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka a v skutočnosti, že v čase jeho rozhodovania už táto spoločnosť bola vymazaná z obchodného registra. Ako bolo podrobne odôvodnené v bode 5.2, nejde tu o také konanie, v ktorom by bolo potrebné uvažovať nad iným prístupom k výkladu a aplikácii uvedených ustanovení.

5.4 Z rovnakých dôvodov však aj ústavný súd v prerokúvanej veci vychádza zo skutočnosti, že 2. marca 2012 definitívne (teda až do prípadnej novej dodatočnej likvidácie) zanikla právna subjektivita spoločnosti C., spol. s r. o. (v dodatočnej likvidácii). Podľa čl. 127 ústavy, ako aj § 49 zákona o ústavnom súde môže sťažnosť podať fyzická osoba alebo právnická osoba. Z toho vyplýva, že existencia sťažovateľa – právnickej osoby (jej právna subjektivita) je v zásade procesnou podmienkou konania pred ústavným súdom o sťažnosti, podobne ako pred všeobecnými súdmi. Ako už bolo podrobne odôvodnené v bodoch 5.2 a 5.3, niet v prerokúvanej veci dôvodu aplikovať iný výklad citovaných ustanovení a uvažovať nad priznaním právnej subjektivity *ad hoc* spoločnosti C., spol. s r. o. (v dodatočnej likvidácii). Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že pokiaľ bola sťažnosť podaná za túto spoločnosť, táto nie je spôsobilou sťažovateľkou v konaní

o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. V dôsledku toho musela byť sťažnosť v tejto časti odmietnutá podobne, ako keby pochádzala od zjavne neoprávneného sťažovateľa (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde *per analogiam*).

6. Týmito nedostatkami sťažnosť, naopak, netrpí vo vzťahu k sťažovateľovi MUDr. V. S., ktorý v nej namieta zásah do základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 (označenie „*čl. 3 ods. 1*“ v petite považuje ústavný súd za zjavnú chybu v písaní) a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „*listina*“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „*dohovor*“).

6.1 Úvodom k tejto časti sťažnosti považuje ústavný súd za potrebné pripomenúť svoju judikatúru, podľa ktorej je sťažnosť podľa čl. 127 ústavy prostriedkom ochrany vlastných práv (porov. I. ÚS 65/98, č. 64/98 ZNaU; II. ÚS 191/04, č. 125/2004 ZNaU; IV. ÚS 549/2013). Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že účastníkom konania sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 bola len spoločnosť C., spol. s r. o., (v dodatočnej likvidácii), nie MUDr. V. S. „*ako jediný spoločník a majiteľ obchodného imania*“. Rovnako z neho vyplýva, že MUDr. V. S. neprevzal obchodné imanie tejto spoločnosti, ani iným spôsobom sa nestal jej právnym nástupcom. Spoločnosť C., spol. s r. o. (v dodatočnej likvidácii), tak bola a zostala odlišným subjektom od MUDr. V. S. V zmysle už citovanej judikatúry ústavného súdu však on sám nemôže namietat' porušenie práv tejto spoločnosti uznesením v spornom konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, keďže toto uznesenie má voči nemu len sprostredkované (ekonomické) účinky (v podobe nenastúpenia očakávaného zvýšenia hodnoty jeho obchodného podielu, ktorý však právne beztak zanikol okamihom zániku spoločnosti samotnej), no nezasahuje bezprostredne do sféry jeho procesných práv, ktoré jediné sú v prerokúvanej veci namietané. Vzhľadom na to nie je potrebné sa zaoberať otázkou, čo by sa na veci zmenilo, ak by MUDr. V. S. bol namietol porušenie svojich vlastníckych práv spojených s majiteľstvom obchodného podielu uvedenej spoločnosti, keďže takéto práva ani v petite sťažnosti, ani v jej obsahu spomínané neboli.

6.2 Ďalej treba uviesť, že náležitosťou sťažnosti, ktorá je zároveň podaním ústavnému súdu, je v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde aj jej odôvodnenie.

Odôvodnenie v zmysle citovaného ustanovenia znamená nielen uvedenie skutkových okolností, v ktorých malo spočívať tvrdené porušenie základného práva alebo slobody, ale aj tzv. subsumpciu, teda podradenie jednotlivých skutkových tvrdení pod znaky skutkovej podstaty príslušnej právnej normy. Vo vzťahu k sťažnostiam podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde to znamená, že sťažnosť musí vysvetliť, pred akými zásahmi podľa názoru sťažovateľa určité základné právo má chrániť a či napadnuté právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah je práve takýmto zásahom. Sťažnosť však vo vzťahu k označeným právam neobsahovala žiadne odôvodnenie. Nemožno zaň považovať jedinú vetu, v ktorej sťažovateľ uviedol, že v „*tejto súvislosti poukazujeme aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR: III. ÚS 117/06; II. ÚS 1/95; II. ÚS 21/966; I. ÚS 4/00; I. ÚS 17/01; I. ÚS 37/95; II. ÚS 58/98; I. ÚS 5/00...*“, bez akéhokoľvek hlbšieho rozboru, ako sa tieto rozhodnutia týkajú sťažovateľovej veci, a ktoré ich právne závery sú pri jej posúdení podstatné. Už to by samo osebe postačovalo na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie ustanovených náležitostí (§ 25 ods. 2 v spojení s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a to o to viac, že je podpísaná advokátom, na ktorých podania ústavný súd vo svojej judikatúre uplatňuje prísnejšie požiadavky (porov. napr. II. ÚS 117/05, č. 81/2005 ZNaU).

6.3 Avšak ani vtedy, keby bol MUDr. V. S. vnímaný ako procesnoprávna subjektivizácia (personifikácia) majetkovej masy zaniknutej spoločnosti v dodatočnej likvidácii a keby sa odhliadlo od obsahovej nedostatočnosti sťažnosti, nebolo by možné akceptovať, že uznesením sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 z 29. novembra 2012 došlo k porušeniu jeho ústavných práv. Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a podobne znejúcim čl. 36 ods. 1 listiny zaručiť každému prístup k súdu (resp. k inému orgánu majúcemu právomoc na prerokovanie danej veci). Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu a iného orgánu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Z doslovného znenia uvedených ustanovení vyplýva, že domáhať sa svojho práva môže každý „*spôsobom ustanoveným zákonom*“. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak všeobecný súd podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v zásade nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi. Takýmto predpisom je v prerokúvanej veci najmä

Občiansky súdny poriadok (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Ako už bolo odôvodnené v bodoch 5.1, 5.3 a 5.4, je uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 z 29. novembra 2012 aj napriek nesprávnemu priradeniu podaného dovolania advokátovi logickým dôsledkom výmazu spoločnosti C., spol. s r. o. (v dodatočnej likvidácii), z obchodného registra a s tým spojeného zániku jednej z podmienok konania. Vecne tak toto uznesenie zodpovedá ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku, Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka citovaným v bode 5.3. Tým je podľa ústavného súdu vylúčené, aby zasahovalo do práv uvedenej spoločnosti zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto na prerokúvanú vec ani nedopadá nález sp. zn. I. ÚS 37/95 (č. 12/95 ZNaU), ktorý sa týkal zastavenia konania v dôsledku nesprávnej interpretácie a aplikácie určitého zákonného ustanovenia súdom.

6.4 Zásadu rovnosti v konaní zakotvenú v čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd vo svojej judikatúre vykladá tak, že účastníkom konania sa musia vytvoriť rovnaké podmienky a rovnaké procesné postavenie (porov. napr. PL. ÚS 43/95, č. 7/96 ZNaU). Meritórne možno znova odkázať na dôvody uvedené v bode 6.3: napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 z 29. novembra 2012 bolo logickým dôsledkom zániku spoločnosti C., spol. s r. o. (v dodatočnej likvidácii), a jej výmazu z obchodného registra k 2. marcu 2012, v dôsledku čoho zanikla jedna z podmienok konania pred všeobecnými súdmi. Keďže zánik podmienky sa týkal jedine spoločnosti C., spol. s r. o., nie druhého účastníka, nie je v rozpore s princípom rovnosti účastníkov, že to vo výsledku znamená stratu jej možnosti pokračovať v uplatňovaní jej tvrdeného vlastníckeho práva k akciám, ktoré boli predmetom konania. Takáto strata totiž – ako už ústavný súd uviedol – nie je dôsledkom uvedeného uznesenia najvyššieho súdu, ale dôsledkom zániku tejto spoločnosti a jej výmazu z obchodného registra.

6.5 Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť okrem iného takú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnený sa podľa konštantnej judikatúry považuje najmä taký návrh (taká sťažnosť), ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva označeného sťažovateľom, pretože nie je daná jeho vzájomná súvislosť s napadnutým

postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06). Z dôvodov uvedených v bodoch 6.3 a 6.4 je zrejmé, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 18/2012 z 29. novembra 2012 už na prvý pohľad (*prima facie*) netrpí nedostatkami tvrdenými sťažovateľom, v dôsledku čoho by bolo treba sťažnosť v tejto časti v každom prípade považovať za zjavne neopodstatnenú.

7. Na základe uvedených úvah dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je sčasti podaná osobou, ktorá nemá spôsobilosť na jej podanie, čo zakladá dôvod jej odmietnutia ako sťažnosť podaná neoprávnenou osobou (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde *per analogiam*), sčasti nespĺňa viaceré predpoklady meritórneho prerokovania (neoprávnená osoba, nedostatok náležitostí) a je v každom prípade aj zjavne neopodstatnená, čo rovnako zakladá viaceré dôvody jej odmietnutia podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to bolo na neverejnom zasadnutí rozhodnuté tak, ako to je uvedené v bode 1 a 2 výroku. Odmietnutím je sťažnosť vybavená v celom rozsahu vrátane návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia.

8. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd nezistil ani dôvod na odklad vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorého ústavnú neakceptovateľnosť nezistil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014